

Landmand, og det er uviſt, om ikke ogsaa Svigersønnen kunde blive det, men er Baandet engang lagt, ſaa er det ikke muligt atter at faae det løſt — jeg ſiger: i ſaa Fald vilde jeg naturligviis dog have mindre Betænk- lighed derved. Men nu har det høie Thing hørt, hvorledes de to Medlemmer af Thinget, der have gjort ſig til Talsmænd for Para- graphen — ja, jeg kan ſige, at hele Fleertallet i Udvalget har gjort ſig til Talsmand derfor — beſtemt have hævdet, at det var ikke alene ſaadanne enkelte Undtagelſeftilfælde, man havde for Dte. Nei, gjennem denne Paragraph ſkulde Familien være iſtand til at binde Eiendommen til Slægten, binde den i Familien; og det maa indrømmes, at dertil kan Paragraphen bruges, thi den Afgang, den giver, er efter Ordindholdet og Tanken i § 28 kun bunden til meget lette Betingelſer, til en Udtalelſe af to Mænd, der kjende Familien og ere vil- lige til at erklære, at det er i Overensſtem- melse med Familiens Løv, at det ſkee; og er der nu virkelig en ſaadan Tøndent's til at binde vore Landieendomme i Familien, hvor let vil det da ikke ſaa være at tilveiebringe en ſaadan Erklæring. Ja, mine Herrer, er det Tanken i Lovén, ſaa maa det ſkee paa den Viis, at Faderen lægger Baand paa Eiendommen for ſin Søn. Derved opnåaes det endnu ikke at binde den i Slægten, thi naar ſaa Sønnen engang døer, og Sønne- sønnen faaer den, ſaa faaer han den jo ſom fri Eiendom; ja, om han faaer den, berøer jo paa, om han er ene Arving, thi Faderen har jo ikke gjort Teſtamente for Sønnen, ſaaledes at Eiendommen beſtändig tilfalder en enkelt be- ſtemt Arving, men den falder i Arv efter den almindelige Arvelovgivning. Skal Paragra- phen alſaa bruges til at binde Eiendommen i Familien, ſaa maa Sønnen gjøre ſom Fæde- ren og Sønnesønnen ſom Sønnen, med andre Ord, Baandet maa perpetueres og continueres, og ſaa henſtiller jeg til Thinget, om vi ſaa ikke have et ſuldstændigt fideicommiſarift Baand. Jeg tror, at naar man har hørt ſaa stærkt et Forſvar for, at det var Paragraphens Tanke, at det var den Måade, hvorpaa den ſkulde bruges, ſaa faaer man virkelig Betænk- lighed ved denne Paragraph, thi det forekommer mig,

at ſaa hjælper det kun lidt, at vi den 5te Juni 1849 begrændſede Lovens 5—2—65 om Dpretteſen af Stamhuſe; thi ſaa ſtaaer de i Virkeligheden op i en ny, ja en forynget Eftikkeſe, og hvad der er det Værſte, vi faae en Mangfoldighed af Fideicommiſetendomme, baade ſtore og ſmaa, medens den danſke Lov- givnings Tanke hidtil har været kun at ſtabe ſtore Jordfideicommiſter. Jeg ſiger, at vi faae en Mangfoldighed af Stamhuſe, og viſtnok er Muligheden tilſtede for, at vi kunne faae en Myr af dem, at de kunne være op ſom Padder- hatte; men hvor man i fremmede Lande fra Arilds Tid har hadt ſaadanne Beſtemmelſer, har hele den nyere Tids Lovgivning været rettet paa at indſtrænke dem, ſaaledes i Skot- land, hvor det i 1863 — jeg tør ikke ſige, hvorledes Sagen ſtaaer nu, thi min Kundſkab ſkriver ſig fra en Forfatter, der ſkrev i 1863 — ſtod ſaaledes, at Halvdelen af Landets Jordbund var bunden ved fideicommiſarifte Baand. Jeg henſtiller til det høie Thing, om det dog ikke er noget betænkligt at votere en Lovparagraph, der gjør det muligt ſaaledes at binde Landets Jordieendomme; det bliver jo dog næſten haandgribeligt, at der er nogen Fare forbunden dermed. — Og i hvilken Henſeende vilde diſſe nye Fideicommiſetendomme være for- ſkjellige fra de gamle? Kun i Det, der nem- lig, at, medens denne Lov vil give enhver Fideicommiſbeſidder, hvis Beſiddelſe er ældre end denne Lov, Ret til at løſe Baandet, Ret til at udtræde deraf, ſaa vil den Fideicommiſ- beſidder, paa hvis Eiendom Faderen i Henhold til denne Beſtemmelſe har lagt et ſaadant Baand, ikke have nogen Afgang til at faae Eiendommen frigjort derfor. — Jeg tror ikke, at vi i vort Samfund have Trang til Indſtrænkninger af den Natur; jeg tror, det maa erkjendes, at ſtorre Sikkerhed og Betryg- gelſe for, at Bønderjord bliver i Bøndefamilien, og at de ſtore Landieendomme blive i den ſamme Familie, hos hvilken de tidlige have været, end den, ſom vor øvrige Lovgivning medfører, behøves der ſlet ikke. Have vi fra Arilds Tid kunnet være trygge og ſikre under vore Landholvers Ordning af diſſe Forhold, ere vore Bøndergaarde, ſom det blev ſagt forleden, blevne i Familien, og ere ogsaa